

skulde i saa Tilfælde anvendes til Betaling af hine Myndigblevne, for hvis Midler de omtalte kongelige Obligationer vare modtagne. Cancelliet afflaaer denne Tilladelse, og udhæver de Grunde, som ere anførte af Directionen for Statsgjælden og den synkende Fond: at ved at bevillige denne Fremgangsmaade kunde de øvrige Forfrifter om Indbetalingen „udelures til Tab for den kongelige Kasse, som uden Nødvendighed vilde bebyrdes med at forrente deestlige Kapitaler;“ samt „at de omhandlede Kapitalers Indbetaling i Statsgjeldskassen skeer blot til de Umyndiges Fordeel, men ikke i den Hensigt at skaffe bemeldte Kasse Resourcer, og er det derfor i Statskassens Interesse, at Tilbagebetaling finder Sted, naar Cierens Umyndigheds-Tilstand ophører.“

Om Penge fra Døds- og Fallitboer, der ifølge Pl. 2den Juli 1822 modtoges til 3½ pCt., hedder det i Coll. Tid. for 1822 Pag. 420, at Grunden til Nedsættelsen af Renten var den, at Pengene, hvis deraf svarede 4 pCt., sandsynligvis vilde ofte blive indestaaende i den kongelige Kasse, hvilket ingenlunde vilde stemme med Intentionen af denne Foranstaltning, der blot er at sikke Kapitalerne for Børerne og skaffe disse en Indtægt deraf i den Periode, hvori de ellers maatte henligge frugtesløse, men ingenlunde at inddrage Kapitaler, som kunde gøres frugtbringende hos Private.

Indbetalingen af contante Penge for Embedscautioner grunder sig i Forord. af 8de Juli 1840 § 2, som overlader Kassebetjenten Valget i at stille Sikkerhed enten ved at deponere Obligationer eller ved at indbetale en contant Sum. Aarsagen til Valget maa formentlig være, at gjøre Anskaffelsen af Cautionen saa let, som Conjunctionerne og Embedsmandens Forhold medførte, men ikke noget Dnsse hos Regjeringen om at trække Capitaler til sig.

Ved denne Fremstilling formener Udvalget at have oplyst, at saavel efter almindelige finant-

stille Grundsætninger som efter de i vor Lovgivning udtalte Anskuelser bør Statskassen, saasnart Omstændighederne tillade det, befrie sig for de Bestanddele af den svævende Gjæld, som angives i Lovudkastets § 1 (maaskee med Undtagelse af eller med en Modification angaaende Embedscautioner).

Med Hensyn til de Slags af den svævende Gjæld, som omhandles i § 2, kan Udvalget fatte sig kort.

Forpligtelsen til Sparekasserne omtale Motiverne som byrdefuld og betænkelig, hvorom Udvalget nærer samme Anskuelse, ligesom det anerkjender det Hensigtsmæssige i, at den Forpligtelse, som efter flere kongelige Resolutioner paahvilede Finantserne til at modtage Penge fra Sparekasserne, gaaer over til at blive en Bemyndigelse for Finantsministeren. Den Forpligtelse, som Finantsministeren under 7de Juli f. A. har indgaaet til mod 4 pCt. at modtage indtil 31te Marts d. A. de ved Salg af Lehns og Stamhusens Fæstegods indkommende Penge, formener Udvalget, bør billiges med Hensyn til de daværende Forhold. Det kan være tvivlsomt, hvorvidt der er Anledning til at forlange denne Bemyndigelse, ligesom og hvorvidt det er hensigtsmæssigt at bemyndige Finantsministeren til at modtage Penge fra de Sparekassen lignende Instituter eller fra Enkeltmand, der indbetalte et Beløb, for senere at anvendes til et almeennyttigt Foretagende, eller hvorvidt der er Anledning til nøiere at bestemme disse Udtryk; men da Udvalget antager, at Finantsministeren har havt Anledning til at forlange denne Bemyndigelse, og at det under nærværende vanskelige Forhold er ussikkert ikke at lægge Hindringer i Veien for de finantstuelle Operationer, har Udvalget formeent, at Lovkastets § 2 kunde blive staaende, dog kun under den Forudsætning, at en Termin for hele Forordningens Varighed, som nedenfor bliver foreslaaet, billiges af det ærede Thing.